

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **Z. O.**

skazanego z art. 224 § 2, art. 300 § 2 i art. 284 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 kwietnia 2013 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału

Sądu Apelacyjnego z dnia 7 marca 2013r., o odmowie przyjęcia wniosku o

wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu

Okręgowego w P.

z dnia 30 października 2009r.,

zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 3 kwietnia 2009r.,

postanowił
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku własnego skazanego o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania karnego wskazując, że skazany, wezwany do usunięcia braków formalnych pisma, nie zastosował się do tego wezwania, a dotyczyło ono dopełnienia wymogu tzw. przymusu adwokackiego. W zażaleniu skarżący podniósł, że wytoczono mu sprawę karną w sytuacji, gdy wycenę zajętych dla wykonania wyroków jego ruchomości dokonywała osoba nie mająca do tego uprawnień, a protokoły podpisywał aplikant, a nie komornik, nadto że ustanowiony mu poprzednio adwokat z urzędu zaniedbał swoich obowiązków, gdyż nie wystąpił o powołanie grafologa i w ten sposób ukrył

przestępstwo fałszowania dokumentów sądowych, wnosząc o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Rozpoznając ten środek odwoławczy, Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek o wznowienie, którego dotyczy ta sprawa jest już kolejnym takim żądaniem, jakie składa skazany. Poprzednio, w związku ze złożonym wnioskiem własnym, ustanowiono mu obrońcę z urzędu (k. 238 akt II K .../09), który przedłożył następnie pisemną informację o braku podstaw do wznowienia postępowania w tej sprawie (k. 245-246a). Skazany, po przekazaniu mu odpisu tego pisma i wezwaniu do uzupełnienia braków w zakresie przymusu adwokackiego, braku tego nie usunął, co spowodowało odmowę przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie (k. 266), a po rozpoznaniu jego zażalenia na to rozstrzygnięcie, Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2012 r. sygn. akt II KZ 31/12, utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie (k. 270).

W grudniu 2012 r., skazany wystąpił z ponownym wnioskiem o wznowienie postępowania z argumentacją taką samą jak poprzednio (k. 288-290), a wezwany znów do uzupełnienia braku formalnego pisma przez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata (k. 296), wystąpił jedynie o ustanowienie mu adwokata z urzędu z uwagi na swoją niezamożność (k. 299). Zarządzeniem z dnia 18 lutego 2013 r., sygn. akt II AKo .../13, odmówiono wyznaczenia mu tego obrońcy, powołując się na to, że uprzednio był już skazanemu obrońca taki wyznaczony, a okoliczności przytoczane w obecnym wniosku są tożsame z tymi, których dotyczył wniosek poprzedni (k. 301). Wezwany ponownie do uzupełnienia braku swojego pisma w zakresie określonym w art. 545 § 2 k.p.k., skazany braku tego nie usunął, reagując jedynie pismem, w którym wskazał, że adwokat poprzednio mu ustanowiony nie dopełnił swoich obowiązków i nie zlecił badania grafologicznego protokołów z zajęć jego ruchomości, które stanowiły materiał dowodowy w sprawie karnej. W konsekwencji takiego postąpienia skarżącego, zarządzeniem z dnia 7 marca 2013 r., odmówiono mu przyjęcia jego wniosku własnego o wznowienie, na co skazany zareagował złożeniem niniejszego zażalenia.

W zażaleniu tym - jak wcześniej wskazano - odwołuje się on do okoliczności, które okazują się być tożsame do tych, jakie podnosił w przywołanym wyżej piśmie, a także w poprzednim zażaleniu na odmowę przyjęcia jego wniosku o wznowienie. Skarżący nie chce dostrzec, że - co wskazał mu wyraźnie uprzednio

powołany obrońca z urzędu – podstawy do wznowienia procesu są ściśle określone i nie mogą odwoływać się do okoliczności, które znane były w zakończonym prawomocnie postępowaniu, lecz jedynie – poza szczególnymi powodami wskazanymi w art. 540 § 2 i 3 k.p.k., związanymi z orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego lub trybunału międzynarodowego – do nowych faktów lub dowodów, jakie ujawniły się po tym procesie, bądź wykazania zaistnienia przestępstwa w postępowaniu, które mogło mieć wpływ na wydane wówczas orzeczenie. Gdy chodzi jednak o to ostatecznie, to stosownie do art. 541 k.p.k., musi być ono stwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym sprawcę takiego czynu lub orzeczeniem o umorzeniu wobec niego procesu, z uwagi na tzw. przeszkody procesowe, co w tej sprawie nie miało miejsca. Należy jednak zauważyć, że sama kwestia protokołów, o których mowa w zażaleniu, była znana Sądom orzekającym w tej sprawie, na co wyraźnie wskazuje treść uzasadnienia wydanego w tej sprawie przez Sąd Rejonowy wyroku (k. 147), który to wyrok został co do zasady utrzymany w mocy przez Sąd odwoławczy, gdyż Sąd ten zmienił jedynie w opisie jednego z czynów, jeden z jego elementów, przyjmując że w zakresie drugiego z przypisanych przestępstw (art. 300 § 2 k.k.), oskarżony „ukrył zajęte mienie”, a nie jak przyjął to Sąd pierwszej instancji, że „usunął mienie zajęte”. Zatem fakty, z których skarżący wywodzi zaistnienie przestępstwa, nie są faktami nowymi, a nie ma też żadnej decyzji procesowej, z której by wynikało, że miało miejsce przestępstwo. Skarżący zaś zapomina, że uznano go winnym czynów, które polegały na stosowaniu przemocy wobec funkcjonariuszy publicznych, udaremnianiu egzekucji i przywłaszczeniu sobie 3 silosów do zboża, a zatem kwestia wyceny zajmowanych składników mienia, nie była przedmiotem tego procesu.

Zasadnie też odmówiono obecnie skarżącemu powołania kolejnego obrońcy z urzędu, skoro jego ponowny wniosek o wznowienie o wznowienie opierał się na tych samych okolicznościach, a poprzedni obrońca z urzędu, obszernie i wyraźnie, w tym po kontaktach ze skazanym, przedstawił stanowisko o braku podstaw do wznowienia w oparciu o wskazywane przez skarżącego okoliczności oraz analizę akt tej sprawy. Nie można także twierdzić, aby obrońca ten wówczas nie dopełnił swoich obowiązków, gdyż jego zadaniem jest tylko zbadanie, czy w świetle materiałów określonej sprawy i ewentualnie nowych okoliczności, istnieje przewidziana prawem podstawa do wznowienia i dopiero wówczas może,

sporządzając stosowny wniosek, wystąpić również z żądaniem przeprowadzenia określonych dowodów na jego poparcie, a jak wskazano wyżej, obrońca ten istnienia tych podstaw w ogóle nie stwierdził. Skarżącego informowano przy tym, że może ustanowić sobie obrońcę z wyboru dla sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, czego jednak nie uczynił.

W konsekwencji zatem, skoro przewidziany w art. 545 § 2 k.p.k., wymóg sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego nie został przez skarżącego dopełniony, a nie było też powodów ustanawiania mu takowego z urzędu, to zasadnie odmówiono przyjęcia jego wniosku własnego, jako że pismo to nie mogło wywoływać skutków prawnych. Zażalenie skarżącego zaś, z przyczyn wcześniej szczegółowo wskazanych, jest całkowicie niezasadne. Dlatego też Sąd Najwyższy nie uwzględnił tego zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.